

Sygn. akt I UK 24/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania T. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Białymstoku
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 22 września 2014 r., sygn. akt III AUa 240/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie z odwołania T.S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Białymstoku w przedmiocie emerytury i ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego oddalił apelację odwołującego się oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części dotyczącej prawa do emerytury. Zdaniem skarżącego w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie zawartych w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie

wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), tj. czy objęcie i sprawowanie przez pełne osiem godzin dnia pracy nadzoru nad wszystkimi pracownikami, w tym nad pracownikami, którzy wykonywali prace nie wykazane w wykazie A rozporządzenia, należy zakwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43).

Zauważyć należy, że podniesiona potrzeba wykładni ma charakter pozorny. W istocie rzeczy skarżący kwestionuje ustalenie faktyczne w sprawie, zgodnie z którymi sprawowany przez wnioskodawcę nadzór nie dotyczył wyłączanie prac w szczególnych warunkach, ani nie nosił cechy bezpośredniości oraz zgodnie z którymi wnioskodawca poza czynnościami nadzorczymi wykonywał czynności administracyjne, biurowe, obserwacyjne, analityczne i prowadził pojazdy (uzasadnienie str. 12). Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 8 lipca 2014 r., I UK 60/14, niepublikowane). W sprawie nie występuje tak rozumiany interes publiczny, gdyż problem przedstawiony przez odwołującego się był przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 października 2007 r., I UK 111/07, LEX nr 375689 ; z 3 grudnia 2013 r., I UK 184/13, LEX nr 1448473; z 28 stycznia 2015 r., I UK 226/14, LEX nr 1645245; postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lutego 2014 r., I UK 389/13, LEX nr 1646135). W tym wyroku z 5 czerwca 2007 r., I UK 376/06, OSNP 2008 nr 13-14, poz. 203, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że zatrudnienie ubezpieczonego na stanowisku kierownika kilku oczyszczalni ścieków, które polegało na wykonywaniu także innych, licznych czynności kierowniczych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach dla potrzeb nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym. W orzecznictwie zwraca się też uwagę, że zachodzi potrzeba odróżnienia czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowanym dozorem inżynieryjno-technicznym, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z tym dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki. Czym innym jest bowiem wykonywanie czynności administracyjno-biurowych immanentnie związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków służbowych również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wówczas, gdy wykonywanie takich „pozostałych” czynności w ramach zakresu obowiązków na

danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie jest możliwe zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2011 r., II UK 48/11, LEX nr 1108485; wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2015 r., I UK 226/14, LEX nr 1645245). Brak jest zatem potrzeby wykładni wskazywanych przez skarżącego przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.